

lẽ xã hội anh ra tòa 18 lần, ngồi tù 13 năm, chưa kể những kỳ ngục bót...

— Anh không biết hối hận ư ?

— Biết chứ. Nhưng khi biết hối hận đã muộn. Anh bị ngập bùn đến cổ. Công an, tòa án, khám đường không tha anh. Bạn bè cùng nghề không tha anh. Họ đang rình rập anh. Họ đang chờ dịp anh hờ hênh để cho anh mặc sơ mi gỗ. Hồi nãy, khi chưa gặp em, anh thấy đời là sự đều giả, sự lừa lọc, khi thấy nụ cười của em anh bỗng hân hoan khác thường. Giá anh đang hoàng, anh cười vợ sớm thì đã có con gái bằng tuổi em... Tội nghiệp ghê, nếu nó còn sống...

— Ai còn sống ?

— Đưa con đầu lòng. Hòn máu rơi của anh. Lẽ ra anh không nói, nhưng nếu không nói lương tâm sẽ cắn rứt, thứ thật với em đêm nay anh định rủ em vào đây, bỏ thuốc mê vào rượu lừa em uống rồi chở về nhà sẫm...

— Nhà sẫm là nhà gì ?

— Nơi đàn ông và... đàn bà ở với nhau.

— Nơi nào chẳng có đàn ông và đàn bà ở với nhau. Ba ở với má nè. Nhưng anh Năm ơi, anh chở em đi sao dặng, em phải ngủ với má, em về muộn má đánh chết.

— Ừ, muộn thật rồi. Trò truyện sơ sơ đã gần nửa đêm. Để anh lái xe đưa em về.

Giọng bé Loan bỗng run rẩy :

— Đừng anh, đừng về.

Năm Ngọt xiết bàn tay lạnh ngắt của bé :

— La thật, tay em mỗi lúc một lạnh. Tại sao em sợ ? Tại sao em đòi về rồi lại yêu cầu anh đừng về.

— Nếu anh về người ta sẽ cho anh đi tù suốt.

Bàn hai người ngồi không có ánh sáng, tuy vậy bé Loan vẫn nhìn thấy mặt Năm Ngọt tái mét. Năm Ngọt hất vạt áo vét-tông, để lộ cái «giò heo» đen sì.

— Ai nói với em ?

— Sáu Hiền và Chín Nạm.

Năm Ngọt có cảm tưởng như trời đất đang nổi cơn bão lớn, gió thổi âm âm bên tai. Hắn đã linh tính tai nạn. Song hắn không ngờ kẻ mang tai nạn đến là cô bé Lộ Lem khả ái từng làm sống dậy trong lòng hắn những kỷ niệm êm đềm. Hắn là người từng trải nên giây phút gay cấn ấy vẫn giữ được bình tĩnh.

— Em làm cho Sáu Hiền ?

— Đời nào. Họ bắt buộc em. Họ bày ra trò dưng xe để em đi nhảy với anh rồi giết anh.

— Họ không hỏi thêm gì khác ?

— Có. Hỏi xem anh cất tiền ở đâu.

— Ha ha, như vậy họ còn cho anh sống thêm mười phút nữa. Họ chỉ nhằm anh, về phần em chắc họ không đụng tới. Anh sẽ dùng em làm mồi. Em đứng lên, anh sẽ bước theo em.

— Không dặng. Hễ em đứng lên họ nổ súng.

— Họ núp ở đâu ?

— Khắp nhà. Trên trần. Toàn thể nhân viên của tiệm Lọ-Lem đều là nhân viên của Sáu Hiền. Người nào cũng có súng.

Năm Ngọt lừ mắt quan sát quanh vũ trường. Những cặp trai gái ngồi gần đã thăm lặng biến dạng. Chỉ còn lại những người khách cuối cùng gần cửa ra vào. Và kỳ cục thay, họ toàn là đàn ông. Loại vai u thịt bắp. Loại gat-dờ-co chuyên nghiệp, không phải loại hào hoa phong nhã, thân chủ quen thuộc của hộp đêm. Khi hai người mới đến, có ba cặp du dương ra rít với nhau trên sàn nhảy. Giờ đây không thấy bóng họ đâu nữa. Tiếng nhạc giựt gân được thay thế bằng độc tấu với một nhạc công chơi dương cầm. Mọi người đã lĩnh ra ngoài, sửa soạn cho cuộc tổng tấn công sắp tới.

Dáng điệu chững chạc, Năm Ngọt rút trong túi cái hộp vàng khối dẹt, đựng thuốc lá. Hẳn

giả vờ lấy thuốc để kiểm soát trần nhà qua ánh phản chiếu của nắp hộp. Hẳn thấy rõ mồn một cái hòng tròn xoe của khẩu súng 12, nòng dài. Súng nòng dài 12 li chỉ tương một phát là voi cũng sụm...

Năm Ngọt vươn đầu về phía bé Loan :

— Cứ tiếp tục nói chuyện đi em. Đề anh liệu. Sau lưng anh có một thẳng bời mới vào hả ?

— Có. Nhưng lại ra rồi.

— Nó đến thăm dò đó. Thoát khỏi ổ phục kích này rất khó. Chắc anh phải bỏ xương lại đây mất.

— Em sẽ ráng giúp anh.

— Có em một bên anh thấy can đảm và may mắn hơn lên. Chẳng biết vì sao anh lại nghĩ như vậy. Căn nhà này là tiệm nhảy trá hình của thẳng Sáu Hiền. Nó quét vôi, xếp đặt bàn ghế, treo đèn, kết hoa vôi vữa để tiếp đón anh. Nếu mình tắt được hết đèn thì có hy vọng thoát.

— Làm sao hả anh ?

— Nó làm hồi hả nên chắc chỉ có một cái bật đèn duy nhất chỗ cả phòng. Sau lưng anh, chếch về phía trái em thấy gì không ?

— Chậu hoa tươi.

— Cảnh chậu hoa ?

— Cái gì vương vương bằng sứ trắng, giống

cái bật đèn.

— Đùng rồi, vắn đèn, tắt đèn là ở đó. Tiệm nhảy được làm hấp tấp nên người ta chỉ mắc một đường dây chung cho tất cả các ngọn đèn. Làm cách nào bấn vỡ nó là được... ẹm giả vờ nói chuyện đi...

— Nói chuyện gì, hả anh. Sợ quá, em lú cá lười.

— Vậy em đọc bảng tính nhân cũng dặng. 2 lần 2 là 4, 3 lần 2 là 6, tiếp tục đến khi nào anh bảo thôi.

— 2 lần 2 là 4, 3 lần 2 là 6..

— Em ngồi nghiêng sang bên này, được rồi. nghiêng thêm tí nữa, anh muốn em che giấu bụng. anh để anh rút súng. Em phải nghe cho rõ... anh sắp sửa bấn vỡ cái bật điện. Anh giả vờ dụi mắt, em hãy đứng lên, ghé miệng thổi vào mắt anh, làm như thể anh bị một hạt bụi dính trong mắt. Anh hy vọng chỉ nổ một phát là điện tắt, vì nếu bấn trật là chết. Không riêng gì anh, em cũng chết lây. Hễ đèn tắt em hãy lăn ngay ra đất, nằm áp xuống và bò bằng tay càng xa càng tốt. Đứng ngàng đầu kéo mắt chỗ đội nón, nghe em...

A, đứng bò ra cửa trước, họn Sáu Hiền đang phục bên ngoài, anh nhìn thấy sau chậu kiếng có.

tấm màn cửa. Nghĩa là sau tấm màn có cửa, và cửa này mở ra cầu thang lên tầng trên. Đến cầu thang là ba chân bốn cẳng phóng lên thật nhanh, không nên lừng khừng. Nếu anh chưa chết, anh sẽ lên theo. Dầu sao anh cũng chờ cho em thoát hiểm.

— Chắc chắn anh thoát hiểm.

— Cảm ơn em. Nào, em Lộ-Lem, em chuẩn bị thời bụi cho anh đi...

Khẩu súng của Năm Ngọt được nhảy gọn vào tay, nòng sắt gần chạm má bé Loan. Đoàng... tiếng đoàng kêu lớn như trái bom lớn nổ trên đầu. Năm Ngọt bắn tài thật. Mọi ngọn đèn đều tắt ngúm theo dự tính. Kiều Loan khỏi cần phóng mình trên nền nhà vì tiếng động sấm sét đã xô bé ngã sóng soài. Bé bò lẹ làng như con chuột, trong chớp mắt bé ra đến nơi kẻ chậu kiếng.

Cái bàn của hai người hồi nãy bị lật đổ, chai ly rớt vỡ loảng xoảng, một cục đá bấn trúng gáy bé Loan. Hoảng hồn bé bò nhanh hơn. Trong khi ấy nhiều tiếng đoàng khác thì đua nổ trong tiệm nhảy, hàng chục lần chớp màu da cam xẹt ngang dọc, ngoằn ngoèo, từ bốn phương tám hướng, chỗ nào cũng có, từ cửa ra vào, từ bục gian nhạc, từ các bàn thực khách, từ trên trần phòng...

Giữa những tiếng đoảng điếc tai ấy sang sang tiếng nói của Sáu Hiền :

— Bọn mày bắt kỳ được con Tư cho tao, nó phản anh em mình.

Nhờ cái áo dầm của chị Ngọc sẫm màu, bé Loan không bị lửa đạn phát hiện. Bé không biết Năm Ngọt ở đâu. Vì sau tiếng đoảng khai mào Năm Ngọt không bắn thêm phát nào và cũng không nhúc nhích trong bóng tối.

Bé Loan chui lườn dưới tấm màn. May quá phía sau có cửa, và cửa chỉ khép một cánh. Bé lỉnh ra khỏi phòng ngon ơ. Theo lời Năm Ngọt dặn, bé Loan nhào mình qua ngưỡng cửa, vụt đứng dậy. Qua một tia lửa da cam bé Loan thấy rõ những bậc cầu thang đá rửa màu trắng.

Cuộc đấu súng vẫn tiếp diễn, mỗi lúc một thêm hung dữ. Bé Loan lên hết khuỷu thang, diềm tỉnh nhỏ đầu qua lan can quan sát chiến trường. Trời tối mò. Một lùm đèn bấm rực sáng.

Bé mừng rú : Năm Ngọt khom lưng từ vũ trường bước lùi qua màn cửa, khẩu súng trên tay khắc đạn liên hồi nhằm ngăn cản phe Sáu Hiền rượt theo. Lên đến chân thang hẳn trông thấy bé Loan song hẳn vẫn quay mặt về hướng vũ trường.

Một bóng đen hiện ra ở khuỷu thang, tên

thuộc viên của Sáu Hiền có trách nhiệm canh giữ tầng trên. Bóng đen ngấp ngừng một giây đồng hồ, giơ súng, chưa dám bắn. Có lẽ hấn sợ bắn lộn Kiều Loan. Sau cùng hòng súng chĩa giữa lưng Năm Ngọt. Bé Loan kêu thất thanh :

— Anh Năm.

Tiếng kêu bất thần của bé Loan làm bóng đen run tay, viên đạn bay lạc vào tường. Và Năm Ngọt có đủ thời giờ triệt hạ bóng đen bằng một thế tác xạ tuyệt vời. Bóng đen rút khí giới lẩn lộng lóc trên cầu thang. Năm Ngọt giắt tay bé Loan chạy như bay lên lầu nhất giữa những tràng đạn đoảng đoảng chiu chiu.

Vũ trường chiếm một phần tầng dưới cùng cao ốc, từ lầu nhất trở lên là văn phòng của các công ty. Ban đêm không ai làm việc, hành lang vắng tanh, những cây đèn nê-ông chiếu rõ từng nếp rần trên văng trần cao và rộng của Năm Ngọt. Văng trần thông thái như thế này mà làm tương cướp cũng lạ. Ba thường dạy bé Loan rằng đời người có số, không ai tránh khỏi số..

Năm Ngọt đập nhẹ vai bé Loan :

— Cảm ơn em Lộ Lem. Một lần nữa em lại cứu anh sống.

Hai người vắt riêu nhau lên nóc bin-dinh. Cầu

thang gồm nhiều khuỷu mặc dầu đóng đảo phe Sáu Hiền vẫn phải rượt đuổi một cách thận trọng. Do đó hai người lên đến mái bằng của cao ốc xuống xe.

Hai người chạy hết cái sân thượng rộng đến cao ốc kế cận. Cửa từ nóc dẫn xuống các tầng bên dưới được khóa cứng Năm Ngọt ghé vai húc mãi không chuyển động.

Bé Loan sức nhớ đến cuốn phim cao bồi tuần trước. Bé bèn nhanh nhẩu :

— Bắn ổ khóa đi anh.

Năm Ngọt nói :

— Anh muốn dùng sức vì sợ bắn súng bọn Sáu Hiền nghe thấy. Nhưng anh không còn cách nào khác. Hai đứa vừa trèo lên mái. Em thấy chưa?

Hai bóng đen còn cách bé Loan 50 mét. Năm Ngọt kê súng, viên đạn phá nát khung cửa. Hai bóng đen khạc đạn liên tu bất tận, Năm Ngọt và bé Loan đã lọt vào bên trong an toàn.

Năm Ngọt ra lệnh :

— Giờ đây chúng mình chạy xuống.

Bé Loan huyệt chân. Năm Ngọt kêu :

— Em hề gì không ?

— Không. Chỉ cà-nhắc sơ sơ.

Năm Ngọt đưa vai cho bé vịn. Hai bóng đen chui qua cửa nóc, bắn tưới hột sen về phía cầu.

thang. Xương mắt cá bị trật, Kiều Loan không chạy được nhanh. Bé nói :

— Anh xuống trước đi.

Năm Ngọt bồng bé lên hai cánh tay vạm vỡ :

— Sao đừng. Chúng nó giết em.

Năm Ngọt vừa dứt lời thì nhiều phát súng từ phía dưới bắn lên chát chúa. Thi ra bọn Sáu Hiền chực sẵn phía dưới. Trên có địch, dưới có địch. Năm Ngọt đành bỏ cầu thang, rút dọc theo hành lang. Tầng lầu này cũng vắng tanh, cửa đóng im ỉm, bên trong không có người ở. Cũng như cao ốc vũ trường, đây là cao ốc cho các công ty thuê đặt văn phòng.

Một loạt đạn khác vèo theo. Hai ba đầu người nhấp nhò. Năm Ngọt lấy cò, nhiều tiếng kêu rú thảm thiết cho thấy phe Sáu Hiền bị trúng đạn. Năm Ngọt loay hoay mãi mới mở được cánh cửa cuối hành lang. Đoàng... đoàng... phe Sáu Hiền chặn bít mọi lối xuất nhập bằng hàng rào lửa đạn liên tục. Năm Ngọt bắn hạ thêm hai tên nữa trước khi khẩu súng phát ra tiếng «cộp» khô khan. Năm Ngọt thở dài :

— Nguy rồi, em ơi.

Bé Loan hỏi :

— Anh hết đạn ?

— Ừ.

— Bây giờ anh-tính sao ?

— Sau cửa sổ có cầu thang tròn ốc giảnh cho nhân viên cứu hỏa, anh vừa nhìn thấy. Bọn Sáu Hiền không ở phía đó. Em bám lan can sắt tuột lần xuống. Chào em Lo-Lem.

— Em không thể bỏ anh một mình.

— Bậy nè. Em vô tội, không dính dấp đến chuyện riêng của anh. Em tốt với anh thế này đã quá đủ. Trên đời anh chưa gặp ai tốt bằng em.

Tiếng thì thảo của hai người bị tiếng quát của Sáu Hiền ngoài hành lang lấn át :

— Nó hết đạn rồi. Đèn đầu, rọi sáng tao coi.

Năm Ngọt giục bé Loan :

— Nhanh lên, em còn trừ trừ gì nữa.

Bé Loan chưa kịp đáp thì cánh cửa do Năm Ngọt dùng lưng chấn giữ bị đẩy bật, hai bóng đèn lực lưỡng ủa vào. Năm Ngọt vung tay đánh ngã tên thứ nhất. Tên thứ nhì ăn cái đá trời giáng, văng tròn vào góc, chặn ngang bé Loan đau điếng.

Ánh đèn sáng rực. Thoạt đầu là đèn bấm. Sau đến đèn điện trong phòng. Thuộc viên của Sáu Hiền đứng lỗ nhỏ. Năm Ngọt lùi sát tường, vét-tông rách tơi tả, và đầm máu, cặp mắt sợ hãi mất thần.

Sáu Hiền nâng khẩu súng, gằn giọng :

— Mày biết tội mày chưa ?

Năm Ngọt bặm môi không đáp. Sáu Hiền lặp lại câu hỏi. Khi ấy Năm Ngọt mới cười nửa miệng :

— Trước khi hỏi mày thừa hiểu tao không bao giờ xin xỏ. Giá tao xin xỏ mày cũng không tha.

— Mày cất giấu tiền của băng ở đâu ?

Năm Ngọt cúi mặt xuống. Sáu Hiền bèn hỏi bé Loan khi ấy được dựng dậy :

— Còn mày, con Tư Phú Thọ, nó nói với mày số tiền được nhét ở đâu ?

Bé Loan đáp :

— Tôi không phải là Tư Phú Thọ.

— Biết rồi. Tao vừa biết mày không phải là con Tư. Nhưng điều này không còn quan hệ nữa. Tao chỉ cần biết nó giấu tiền ở đâu. Thằng Năm Ngọt nói với mày chưa ?

Năm Ngọt, giọng dịu dàng :

— Rồi. Em đáp rồi đi.

Bé Loan đáp :

— Rồi.

Sáu Hiền nhăn mặt bóp cò. Viên đạn bắn gần mục tiêu xuyên lưng bụng Năm Ngọt, nạn nhân ôm bụng ngã ngổ. Bé Loan giựt khỏi tay một người đang giữ bé, chạy đến cào quấu Sáu Hiền.

miệng thét «đồ giết người, đồ giết người». Sáu Hiền xô bé té nhào. Miệng hắn vẫn ra rả :

— Con khốn nạn... nói ngay kéo chết. Nó giấu tiền ở đâu ?

Giọng Năm Ngọt vẫn dịu dàng, cái dịu dàng của kẻ hấp hối đang vĩnh biệt người thân :

— Thong thả hãy nói, em Lọ Lem... Kéo dài chừng nào hay chừng nấy. Em chưa nói thì chúng còn cho em sống.

Chin Nạm tông mũi giày vào mặt Năm Ngọt. Nạn nhân động dầu vào chân tường, máu me đầm đìa. Nước mắt cũng đầm đìa hai má bé Kiều Loan. Bé đã hiểu. Tương cướp Năm Ngọt đang tìm cách cứu bé. Năm Ngọt chưa hề nói gì về số tiền cất giấu. Chẳng qua bọn Sáu Hiền thêm tiền...

Tuy bị đánh đau cộng với vết thương làm ruột đồ lòng thông, Năm Ngọt vẫn tiếp tục dạy khôn cho bé Loan và nhử mồi Sáu Hiền :

— Nhiều tiền lắm... sức mấy thằng Sáu dám đụng đến da thịt em. Những 6 triệu đồng, 6 triệu đồng. Chưa kể đến tiền riêng do anh gom góp.

Sáu Hiền nói :

— Để mày coi. Coi con Lọ Lem kéo dài được đến chừng nào.

Nói đoạn, Sáu Hiền chộp cánh tay bé Loan

vẫn thành vòng tròn. Bị xoắn tước tay trong thế nhu đạo độc địa này bé Loan kêu đau ai ai và quỳ gối trên đất. Sáu Hiền ấn mạnh thêm :

— Chịu mở miệng chưa Lọ Lem ?

Bé Loan không thể mở miệng vì lẽ giản dị bé hoàn toàn mít đặc. Năm Ngọt bèn van vỉ :

— Thôi Sáu, tao lay mày... mày hứa với tao là cho con nhỏ Lọ-Lem vô tội ra khỏi nơi này rồi tao sẽ nói hết.

Câu nói của Năm Ngọt được tiếp nối bằng một loạt đạn tacata ròn rã từ hành lang vọng vào. Nhiều ngọn đèn được bật sáng tới tấp. Một thuộc viên của Sáu Hiền từ bên ngoài chạy vào phòng, hớt hơ hớt hải :

— Anh Sáu, anh Sáu, cảnh sát đã chiến.

Chín Nạm hô :

— Chuẩn đi mau.

Sáu Hiền thét :

— Chưa được. Để tao thanh toán con Lọ-Lem khốn kiếp.

* Hẳn giờ súng. Nhưng không có thời giờ nhả đạn. Một tràng đạn tacata đã quét rưới trong phòng. Phe Sáu Hiền dàn thành hàng ngang nên hầu hết bị ăn đạn. Bé Kiều Loan bị Sáu Hiền xô ngã những viên đạn tiểu liên chỉ róc trên đầu. Sáu

Hiền buông súng, té gục cạnh Năm Ngọt.

Cuộc can thiệp của lực lượng an ninh diễn ra trong vòng nửa phút đồng hồ ngắn ngủi. Rồi ngưng. Hai ngọn đèn lớn xách tay từ hai đầu hành lang chiếu lại khiến tầng lầu sáng như ban ngày. Phe Sáu Hiền đại đột rúc chung vào một căn phòng chật hẹp, do đó chúng trở tay không kịp. Một số nhanh chân lẩn trốn bằng cầu thang tròn ốc phía sau đều bị tóm cổ. Toàn băng Sáu Hiền sa lưới.

Dưới ánh đèn bé Kiều Loan giựt nảy mình. Bác Ngân đĩnh đạc bước vào. Bác là sĩ quan cảnh sát, con gái của bác học cùng lớp với bé. Hiện bác chỉ huy toàn an ninh đột nhập cao ốc.

Thấy bé, bác cũng giựt nảy mình :

— Kìa, bé Kiều Loan, bé đến chỗ này làm gì ?

Bé trán trán ngó bác, nước mắt ràn rụa. Con ngạc nhiên đã qua, bác sờ cái áo bé đang mặc và quẹt lớp son trên mặt bé, giọng bác hơi giận dữ :

— Ba má cháu biết cháu giao du với băng Sáu Hiền không ? Hừ... bác không ngờ. Băng Sáu Hiền gồm những tên du đảng trộm cướp, xi-ke, dám thuê chém mướn bị cảnh sát truy nã ráo riết. Yêu cầu cháu giải thích ?

Thì ra bác Ngân nghi oan cho bé. Bé Loan chỉ biết giải thích bằng nước mắt. Vì giải thích

sao được, và giải thích ai tin. Làm cách nào giải thích được việc bé mặc đồ đầm xòe của người lớn, và bé trang điểm diêm diêm dúa, gần như dĩ diêm, nhất là việc bé có mặt trong một vụ nổ súng của đảng cướp...

Tướng cướp Năm Ngọt đã giải thích giùm bé :

— Thừa ông cò, hần ông cò đã biết tôi là Năm Ngọt. Bé Loan không may may dính dáng đến bọn tôi. Bị phe Sáu Hiền rượt đuổi tôi trốn vào nhà bé. Ba má bé đi xi-nê vắng, ở nhà có mình bé. Sáu Hiền bắt cả tôi lẫn bé Loan, chở về sào huyệt để giết. Qua cao ốc này, tôi kéo được bé ra khỏi xe, chạy lên đến đây thì trúng đạn. Dầu sao ông cò cũng quen gia đình bé. Bé hoàn toàn vô tội.

Bác Ngân nhìn bé, mặt bác dịu hẳn :

— Đúng không cháu ?

Bé Loan khóc to hơn.

Bác Ngân nói với Năm Ngọt :

— Đã có băng ca và xe Hồng thập tự. Nhân viên của tôi sẽ khiêng anh đến bệnh viện. Theo hồ sơ các anh ăn hàng một số tư nhân trong Chợ Lớn. Băng các anh bắn chết 5 nạn nhân. Anh tham dự vụ cướp nhưng anh không hề bắn chết ai, do đó, mai kia ra tòa anh chỉ bị kêu án 10, 15 năm là cùng. Trong trường hợp anh hối lỗi, chịu hợp tác

334 — 2-28 — TƯƠNG CƯỚP ĐỔI MANG

với cảnh sát thì án này còn được giảm xuống nhiều nữa. Tôi nghe nói anh giấu những số tiền do băng các anh cướp được làm của riêng. Anh sẽ được xét xử tối khoan hồng nếu anh khai nơi giấu. Năm Ngọt, anh nghĩ sao về đề nghị của tôi ?

Giọng Năm Ngọt mệt mỏi và yếu đuối thêm :

— Đa tạ ông cò... tôi bị rách ruột, chắc chết, không còn được sống để ra tòa. Vì ông cò gia ân, không làm khó dễ bé Kiều Loan vô tội, nên trước khi chết tôi xin tặng ông cò món quà tri ngộ. Ông cò ơi... tất cả những tiền và hạt soàn cướp được tôi giấu trong lớp xe hơi. Ông cò tìm trong vỏ sò của xe đua của tôi thì thấy. Bé Kiều Loan ơi... mãi đến phút này anh mới biết tên thật của bé. Bé ráng học giỏi nhé, đừng lười nhé...

Năm Ngọt thở hắt rồi lịm đi. Kiều Loan bung mặt khóc rưng rức. Bác Ngân kêu bé :

— Về nhà với bác.

Bé Loan rầu rầu theo bác Ngân xuống xe. Nhà bé ở không xa mấy, chiếc díp nhe của bác Ngân chỉ mất 5 phút là đến. Đặt chân xuống đất, bé lại giật nảy mình lần nữa. Bác Ngân nắm tay bé :

— Châu tìm gì ?

Bé ngáp ngừng :

— Thưa bác, cháu đánh mất một chiếc giày.

THAM TỬ LỘ LEM

335

Bác Ngân cười ròn tan :

— Hừ... chẳng trách Năm Ngọt gọi cháu là cò, bé Lộ Lem. Trong truyện cổ tích có bé Lộ Lem, cũng đánh mất một chiếc giày như cháu.

NGƯỜI THỨ TÁM

